

NEPŘÁTELE A MILENCI

SIMONA
AHRNSTEDTOVÁ

Příběh o pomstě, intrikách
ve světě byznysu, temném tajemství
- a ZAKÁZANÉ LÁSCE...

Simona Ahrnstedtová

NEPŘÁTELÉ A MILENCI

Přeložila

Irena Lysáčková

EN ENDA NATT © 2014 by Simona Ahrnstedt
First published by Forum Bokförlag, Sweden
Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden
Translation © Irena Lysáčková, 2016
Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-672-9 (pdf)

1.

Středa 25. června

David Hammar vyhlížel ven vypouklým oknem vrtulníku Bell. Letěli ve výšce tisíc stop a krajina pod nimi se rozprostírala na míle daleko. Nasadil si sluchátka, která mu i v hluku rotoru dovolovala s ostatními mluvit normálním hlasem.

„Tamhle,“ upozornil a otočil se k Michelu Chamounovi, který seděl na zadním sedadle, tvarem připomínajícím velkou mísu, a také vyhlížel z okna. David ukazoval směrem, kde se právě objevil žlutý zámek Gyllgarn.

Pilot Tom Lexington nastavil kurz. „Jak blízko chceš letět?“ zeptal se s pohledem upřeným na cíl.

„Moc blízko ne. Jen abychom ho trochu líp viděli.“ David nespouštěl zámek z očí. „Nechci vzbudit zbytečnou pozornost.“

Zámek byl vystavěn na ostrůvku, který se nacházel v nevykykle širokém potoce. Bystrá, třpytivá voda proudila po obou stranách ostrova, a vytvářela tak přirozené hradební příkopy. Před několika staletími poskytovaly skutečné útočiště před nepřáteli. Dnes blyštivá voda, zelené louky a košaté stromy malovaly rozmáchlým tahem štětce obraz absolutní venkovské idylly.

Tom stočil vrtulník širokým obloukem. V ohradách dole pod nimi se pásli koně a ovce. Staleté, ohromné duby proměnily okresní silnici v alej. I z této výšky byly patrné ovocné stromy, o něž se někdo dobře stará, a barvami hýřící výsadba, obklopující úpravný zámek.

To až nechutně připomíná ráj.

„Maklér povídal, že cenu samotné nemovitosti odhaduje na víc než třicet milionů,“ poznamenal David.

„To je hodně peněz,“ konstatoval Michel.

„A k tomu si přičti cenu lesa a půdy,“ pokračoval David.

„A vody. To je dohromady několik tisíc hektarů země a vody, už jen to stojí přes dvě stě.“ Vypočítával další přednosti: „V lese je zvěř a řada menších nemovitostí, které k usedlosti patří. No a k tomu samozřejmě ještě inventář. Válečná kořist ze sedmnáctého století. Stříbrné jídelní servery a ruský porcelán. A umělecká sbírka předmětů z posledních tří století. O to se budou prát všechny aukční domy.“

David se na sedadle otočil. Michel si zámek, nad nímž teď viseli ve vzduchu, bedlivě prohlížel.

„A všechno vlastní ta společnost?“ tázal se Michel pochybovačně. „Rodina ne?“

David přikývl. „Je neuvěřitelné, že zvolili takové řešení. Tohle udělá jen někdo, kdo je přesvědčený o vlastní nepřekonatelnosti.“

„Nikdo není nepřekonatelný,“ podotkl Michel.

„To teda ne.“

Michel dál koukal z okna. David čekal, zatímco jeho přítel všechn ten majetek přejížděl očima. „To jsou vyložené národní klenoty,“ ujal se zase slova Michel. „To bude povyk, jaký svět neviděl, jestli to všechno prodáme.“

„Ne *jestli*,“ prohlásil David. „Až.“

Protože oni to prodají, tím si je naprosto jistý. Půdu rozparcelují a prodají těm, kdo nabídnou nejvíc. Lidi budou protestovat a ze všech nejvíc budou křičet současní majitelé. Nad tím se musel usmát. Pohlédl tázavě na Michela. „Už sis to prohlídl?“

Michel kývl a David požádal: „Vezmeš nás, Tome, zpátky do města? Tady už jsme skončili.“

Tom provedl elegantní oblouk a vystoupal vzhůru. Idylické místo nechali za zády a nabrali kurz na Stockholm. Pod nimi se míhaly lesy a průmyslové závody.

Po čtvrt hodině se dostali do kontrolní zóny hlavního města a Tom navázal spojení s řídicí věží na letišti Bromma. Výměnu krátkých standardizovaných frází v angličtině David poslouchal na půl ucha.

„...1 500 feet, request full stop landing, three persons on board.“

„Approved, straight in landing, runway three zero...“

Tom byl obratný pilot, vrtulník manévroval klidnými pohyby s ostražitým pohledem. Ve všedních dnech pracoval pro soukromou bezpečnostní firmu, ale s Davidem se znal už dlouho, a když David vyjádřil přání prozkoumat zámeček ze vzduchu, poskytl mu své letecké zkušenosti i čas.

„Jsem hrozně rád, že jsi s námi letěl,“ ozval se David.

Tom neodpověděl, jen téměř neznatelně kývl hlavou, jako že slyšel.

David se obrátil k Michelovi: „Máme dost času, než schůze vedení začne.“ Mrkl na hodinky. „Volala Malin. Všechno je připravené,“ pokračoval a měl na mysli Malin Theseliovou, jejich ředitelku PR a komunikace.

Urostlý, formálně oblečený Michel se na zadním sedadle napřímil. Poškrábal se na dohola ostříhané hlavě a na prstech se mu zablýskaly prsteny. „Stáhnou z tebe kůži zaživa,“ poznamenal, právě když ve výšce tisíc stop nad zemí přelétali nad Stockholmem. „To je ti jasný, ne?“

„Stáhnou z nás,“ opravil ho David.

Michel povytáhl koutek úst. „Kdepak, z tebe. Ty jsi známá tvář a ten zlý hoch, co umí rizikový kapitál. Já jsem přistěhovalec, který jen plní příkazy.“

Michel byl ten nejchytřejší člověk, jakého David znal, a zároveň senior partner v jeho společnosti Hammar Capital, specializující se na rizikové investice. Brzy spolu od základů změní mapu švédského finančního světa. Ale Michel má pravdu. Novináři finančních listů budou pronásledovat Davida, jakožto zakladatele společnosti, pověstného tvrdostí a arogancí. Vlastně se na to těší.

Michel zívá. „Až tohle bude za námi, vezmu si dovolenou a nejmíň týden prospím.“

David se otočil zase dopředu a sledoval, jak se v dálce objevují předměstí Stockholmu. Není unavený. Naopak. Na tenhle boj se připravoval půlku svého života a dovolenou nechce.

Chce válku.

Plánovali to skoro rok. Je to největší obchod, do jakého se Hammar Capital kdy pustil: nepřátelské převzetí jedno-

ho enormního podniku. Nadcházející týdny o všem rozhodnou. Ještě nikdo nikdy nic podobného neudělal.

„Na co myslíš?“ ptal se ve sluchátkách David. Znal svého přítele skrz naskrz a věděl, že mlčení něco znamená. Že Michelův bystrý mozek pracuje na nějakém právnickém nebo finančním problému.

„Myslím především na to,“ začal Michel, „že bude těžké to ještě držet v tajnosti. Určitě už se někdo těm pohybům na burze začal divit. Nebude dlouho trvat a někdo – třeba nějaký burzovní makléř – informuje noviny.“

„To jo,“ souhlasil David, protože vždycky někde nějaké informace uniknou. „Budeme to ale tajit tak dlouho, jak to půjde,“ dodal. O tomhle diskutovali už mnohokrát. Vybrušovali argumenty do detailů, pátrali po logických nerosrovnalostech. Byli čím dál zdatnější a chytřejší. „Budeme skupovat dál,“ prohlásil. „Ale vždycky jen po troškách. Míň než dosud. Promluví se svými lidmi.“

„Cena akcií teď rychle stoupá.“

„Viděl jsem to,“ potvrdil David. Křivka kurzu akcií měla tvar zvedající se vlny. „Uvidíme, jak dlouho to po ekonomické stránce vydrží.“

Pokaždé bylo třeba zvážit, jak rychle lze postupovat. Čím agresivněji se akcie nějakého podniku skupují, tím výš se vyšvihne cena. Pokud navíc nakupuje právě Hammar Capital, kurz se vyřítí vzhůru závratnou rychlostí. Až dosud byli mimořádně opatrní. Nakupovali přes spolehlivé nastrčené osoby a jen v menším množství, a tak to šlo den za dnem. Byly to malé pohyby, které nezměrnou burzovní hladinu čeřily jenom nepatrně. Ale oba dva, on i Michel, si uvědomují, že se blíží kritické hranici.

„Vždyť už jsme si řekli, že to budeme muset dřív nebo později zveřejnit,“ pravil David. „Malin už celé týdny vybrušuje tiskovou zprávu.“

„Z toho všichni zešlfl,“ mýnil Michel.

David se usmál. „Já vím. Teď se musíme jen snažit, abychom pod tím burzovním radarem dokázali letět ještě aspoň chvíli.“

Michel přikývl. Protože právě tímhle se navzdory všemu Hammar Capital zabýval. Jejich tým s pomocí analytiků vyhledával společnosti, kterým se nedaří – přestože měly

předpoklady, aby tomu bylo naopak. David s Michelelem problémy identifikovali – často za tím bylo nekompetentní vedení – a následně z trhu vysáli akcie, aby získali majoritní postavení.

Pak šli brutálně do toho.

Firmu převzali a restrukturalizovali. Rozsekali a znovu utřbili. Prodali a profitovali na tom. Právě to uměli lépe než téměř kdokoli jiný – vlastnit a zlepšit.

Někdy to proběhlo hladce, lidé s nimi spolupracovali a Hammar Capital mohl nastolit svůj vlastní pořádek.

Někdy to byl boj.

„Přesto bych rád získal na naši stranu někoho ze zakladatelské rodiny,“ prohlásil David, právě když se před nimi rozprostřel jižní Stockholm.

Mít na své straně jednoho či několik velkých akcionářů, třeba správce některého z kolosálních penzijních fondů, bude mít pro takové obří nepřátelské převzetí rozhodující význam. David s Michelelem vynaložili na získávání a přesvědčování hodně času. Vysedávali na nekonečných schůzích, načrtli spoustu početních příkladů. Ale přetáhnout někoho přímo z rodiny by mělo řadu výhod. Jednak by tím samozřejmě získali neskutečnou prestiž. Tím spíš, když jde právě o Investum, jednu z největších a nejstarších společností v zemi. A jednak by se automaticky přidali další, kteří by hlasovali ve prospěch Hammar Capital, jestliže by se ukázalo, že na své straně mají někoho z nejužších kruhů. „To by celý proces podstatně usnadnilo,“ pokračoval.

„Kdo by to ale měl být?“

„Existuje jedna osoba, která jde v téhle rodině svou vlastní cestou,“ objasnil David, když se na obzoru objevilo letiště Bromma.

Michel chvíli mlčel. „Dcera, ne?“ nadhodil potom.

„Ano,“ přisvědčil David. „Je tak trochu v pozadí, ale prý je hrozně nadaná. Možná jí vadí, jak s ní muži v rodině jednají.“ Investum totiž nebyl pouze letitý a věhlasný podnik. Měl takové patriarchální rysy, že i padesátá léta ve srovnání s tím působila moderně a osvětleně.

„Ty si opravdu myslíš, že dokážeš *kohokoli* z rodiny přemluvit?“ zeptal se Michel pochybovačně. „Nejsi u nich zrovna oblíbený.“

David se skoro usmál, jak moc to Michel podhodnotil.

Investum řídí rodina De la Grip a každodenní obrat společnosti dosahuje miliardových hodnot. Nepřímo Investum, s rodinou De la Grip v pozadí, určuje z jedné desetiny švédský HDP. Investum, a tím pádem tahle rodina, vlastní největší banku v zemi. V málokterém vedení větších švédských firem nemají svoje zastoupení. Je to slovatná, zámožná rodina se šlechtickými kořeny. Až tak blízko královskému rodu, jak někdo může být, aniž by sám královské krve *byl*. A přitom má výrazně modřejší krev než všichni Bernadottové. To, že by se jemu, zbohatlíkovi Davidu Hammarovi, podařilo přetáhnout někoho z nejužšího rodinného kruhu – známého svojí loajalitou – na druhou stranu, aby se přidal k neznámému kapitalistovi a podnikatelskému pirátovi, je nepravděpodobné.

Ale zkušenost s takovými věcmi už má.

Dokázal přemluvit jednotlivé příslušníky rodin, aby s ním podnikli společnou věc. Důsledkem často bylo, že za sebou zanechal zpřetrhaná rodinná pouta, a většinou toho litoval. V tomto případě by to však byl vítaný bonus.

„Zkusím to,“ trval na svém.

„To je na hranici šílenství,“ namítl Michel, za uplynulý rok nikoli poprvé.

David přikývl. „Už jsem si s ní domluvil oběd.“

„Jasně,“ zahučel Michel, když vrtulník začal klesat. Let netrval ani třicet minut. „A co ona na to?“

David si vybavil chladný tón hlasu ve sluchátku. Nebyla to asistentka, ale Natalia De la Grip osobně. Zněla překvapeně, ale příliš toho neřekla, jen poděkovala za pozvání a pak pověřila asistentku, aby schůzku potvrdila e-mailem.

„Povídala, že se na setkání těší.“

„Jo?“

David se nevesele zasmál. Myslel na ten chladný hlas. Byl z něj tak zřetelně cítit odstup vyšších kruhů, že to v něm téměř automaticky aktivovalo jeho třídní nenávisť. Natalia De la Grip patří k přibližně stovce žen ve Švédsku, které se narodily s titulem hraběnky, elita elit. Steží dokáže slovy vyjádřit, jak tenhle druh lidí nesnáší.

„Ne,“ připustil popravdě. „To neřekla.“

Ale ani to neočekával.

Natalia se prohrabovala hromadami papírů na svém psacím stole. Vytáhla arch s tabulkami a číslicemi.

„Tady,“ zvolala a zamávala papírem. Triumfálně se přitom podívala na platinovou blondýnku v křesle pro návštěvy, které se sem, do skromné komůrky, fungující jako Nataliina kancelář, vlastně ani nemohlo pořádně vejít.

Nataliina přítelkyně Åsa Bjelkeová na lejtstro koukla s vlašným výrazem a pak se očima zase vrátila ke svým nehtům, nalakovaným odstínem *nude*.

Natalia se probírala nepořádkem na stole. Nesnáší chaos, ale na tak malé ploše je téměř nemožné se mu vyhnout.

„Jak se vlastně máš?“ zeptala se Åsa, upila z kelímku kávy, kterou si koupila cestou, a sledovala, jak se Natalia znovu hrabe v kupách písemností. „Ptám se jen proto, že vypadáš strašně roztěkaně. Máš všelijaké zvláštní rysy, ale roztěkanost k nim nepatří. Ještě nikdy jsem tě takhle neviděla.“

Natalia nakrčila čelo. Jeden důležitý dokument zmizel beze stopy. Bude se muset zeptat některé z asistentek, které jsou už i bez toho dost přetížené.

„J-O volal z Dánska,“ prohodila a měla na mysli svého šéfa Jana-Olova Svenssona. „Chtěl, abych mu nafaxovala jednu zprávu, ale já ji prostě nedokážu najít.“ Zahlédla ještě jeden papír, natáhla se pro něj a unavenýma očima ho pročetla. V noci toho moc nenaspala. Až do časných ranních hodin se věnovala práci – nadcházející kolosální obchod ji připravoval skoro o všechny čas. Pak jí ráno, hodně brzo ráno, volal jeden klient a stěžoval si na něco, co zcela jistě mohlo několik hodin počkat. Koukla se na Åsu. „Co tím myslíš, že mám zvláštní rysy?“

Åsa se napila z papírového kelímku. „V čem je problém?“ opáčila, aniž na Nataliinu otázku odpověděla.

„Problémy,“ opravila ji Natalia. „Práce. Táta. Maminka. Všechno.“

„Hele, a tohleto zavalení papíry k něčemu *vede*?“ podivila se Åsa. „Kam se poděla bezpapírová společnost?“

Natalia zvedla zrak. Přítelkyně vypadala svěže a odpočatě, dobře oblečená, se skvělou manikúrou. Natalii to na-

jednou všechno iritovalo. „Ne že bych neoceňovala tvoje nečekané vizitace,“ pravila ne zcela upřímně. „Ale můj táta si pořád stěžuje na to, jak vysoké platy jeho právníci mají. Neměla bys teď v Investu za svůj plat pracovat? Místo abys v kostýmku od Prady vysedávala v mé mrňavé kanceláři a šikanovala mě?“

Ása máchla rukou. „Já si svůj vysoký plat zaslужuju. A ty víš moc dobře, že mě tvůj tatínek nechá na pokoji.“ Zahleděla se Natalii do očí. „To ty *viš*.“

Natalia přikývla. Věděla to.

„Šla jsem kolem a jen jsem chtěla zjistit, jestli se mnou nezajdeš na oběd. Jestli ještě jednou budu muset obědovat s některým právníkem z Investa, skočím z mostu. Fakt. Kdybych věděla, jak příšerně tristní právníci jsou, vystudovala bych něco jinýho.“ Načechrala si své plavé kučery. „Mohla jsem například být dobrou vůdkyní nějaké sekty.“

„Bohužel,“ odmítla Natalia rychle; *přiliš* rychle, uvědomila si pozdě. „Mám něco domluveného.“ Odkáslala si. „Promiň,“ dodala zcela zbytečně. „Jak říkám, už něco mám.“ Sklonila hlavu a začala listovat papíry, které už jednou prolistovala, aby se vyhnula Ásinu zkoumavému pohledu.

„Opravdu?“ protáhla Ása skepticky.

„Ano,“ potvrdila Natalia. „Na tom přece není nic divného.“

Ása přimhouřila oči. „Na to, že máš mozek jako počítač, ti lhaní zoufale nejde,“ vypálila. „Včera jsi měla volno, sama jsi to povídala. A žádné jiné přátele nemáš. Vyhýbáš se mi?“

„Ne, prostě už něco *mám*. A nikdy bych nespřádala plány, abych se ti záměrně vyhýbala. Jsi moje nejlepší kamarádka. I když určitě mám i jiné přátele. Co třeba zítra? Můžu tě pozvat.“

„A co tedy máš, jestli se můžu ptát?“ nenechala se zvaním na budoucí obědy odbýt Ása.

Natalia neodpověděla. Upřela pohled na přetékající stůl. Teď by byla dobrá příležitost pro některý z očekávaných telefonátů, nebo proč by třeba nemohl začít houkat protipožární alarm, napadlo ji.

Ása náhle doširoka otevřela oči, jako zasažená zjevením.

„Aha! Kdo je to?“

„Nebuď směšná. Je to jen oběd.“

Ásiny oči se zúžily do dvou malých tyrkysových štěrbinek. „Ale chováš se tak divně, dokonce i na to, jak je u tebe obvyklé. S kým?“

Natalia sevřela rty.

„Natalie! S kým?“

Natalia to vzdala. „S někým z... ehm... z HC.“

Ása sraštila světlé obočí. „S kým?“ opakovala umíněně. Možná by z ní byla dobrá vůdkyně sekty, ale skvělá vyšetřovatelka taky, uvažovala Natalia. Celá ta image načančané blondýny klame.

„Je to jen naprosto nezávazná schůzka,“ bránila se. „Obchodní oběd. Zná se s Janem-Olovem,“ dodala, jako kdyby to, že její společník zná jejího šéfa, mělo celou tu věc vysvětlit.

„Kdo je to?“

Kapitulovala. „David Hammar.“

Ása se opřela v křesle a obličej se jí rozzářil velikým úsměvem. „No ne, sám boss,“ poznamenala. „Pan Rizikový investor osobně. Zlý hoch finančního světa.“ Naklonila hlavu k rameni. „Slib, že se s ním vyspíš.“

„Ty jsi ujetá,“ vylítla Natalia. „Ujetá na sex. Vlastně bych to nejradši zrušila. Jsem v hrozném presu. Ale jedna z věcí, kterou tady v tom zmatku nemůžu najít, je můj mobil, ve kterém mám jeho číslo.“ Jak někdo může ztratit telefon v prostoru menším než čtyři metry čtvereční?

„Proč si proboha neopatříš asistentku?“

„Mám asistentku,“ namítla Natalia. „Která na rozdíl ode mě vede taky nějaký život. Onemocněly jí děti, tak šla domů.“ Natalia mrkla na hodinky. „Včera.“ S povzdechem klesla na kancelářskou židli. Zavřela oči. Už nedokáže hledat dál. Už je totálně vyčerpaná. Připadá jí, jako kdyby pracovala celou věčnost nonstop. A se spoustou papírování je ještě navrch pozadu. Připravit jednu zprávu a domluvit nejmíň pět schůzek. Vlastně neměla...

„Natalie?“

Natalia sebou trhla a uvědomila si, že na nepohodlné židli začala usínat.

„Co?“ zazmatkovala.

Åsa na ni hleděla vážně. Už si Natalii nedobírala.

„Hammar Capital nejsou žádní padouši, ať si tvůj tatínek a brácha myslí, co chtějí. Jsou tvrdí, ale David Hammar není žádnéj dábel. A vypadá neskutečně dobře. Nemusíš se stydět za to, že se s ním ráda setkáš.“

„To nemusím,“ souhlasila Natalia. „Já vím.“ Ale vrtalo jí hlavou, co tenhle legendární šéf společnosti Hammar Capital může chtít *zrovna jí*. Žádný dábel to nejspíš vážně nebude, ale všeobecně se o něm ví, jak je tvrdý a bezohledný, a to i podle měřítek finančního světa. „Ne, jdu jen na oběd a osonduju terén,“ prohlásila rozhodně. „Jestli má nějaké záměry s naší bankou, tak na to potřebuje získat Jana-Olova, ne mě.“

„Ale fakt je, že s Hammar Capital jeden nikdy neví,“ poznamenala Åsa a elegantně se zvedla z křesla. „A ty sama se podceňuješ. Znáš někoho dalšího, kdo je tak chytrý jako ty? Jasně že ne.“ Přejela si rukou po sukni, na níž nebyl sebemenší flíček ani záhyb. Přestože na sobě měla jen strohý kostým (Natalia se náhodou dozvěděla, že právě ten jí Prada ušila na míru), jednoduchou hedvábnou halenku a světle béžové lodičky, vypadala spíš jako oslnivá filmová hvězda.

Åsa se opřela o stůl. „Moc dobře víš, že by ses neměla tolik starat o to, co si myslí tvůj tatínek,“ dala se slyšet a jako obvykle se jí podařilo Natalii zasáhnout přímo na solar. „Jsi neskutečně chytrá a mohla bys to dotáhnout, jak daleko bys chtěla. Tamhle bys mohla udělat kariéru.“ Åsa se rozmáchla rukou k protější kanceláři, která patřila švédské pobočce jedné z největších světových bank, Londýnské bance. „Nemusíš pracovat pro rodinný podnik, abys mohla dokázat, že máš svoji cenu,“ pokračovala Åsa. „Nikde na světě se k ženským nestaví tak příšerně, to přece víš. Tvůj táta je beznadějný a tvůj brácha idiot. A zbytek vedení jen samí machistický šovinisti. Víím to, protože s nima pracuju.“ Nachýlila hlavu na stranu. „Se svým mozkiem je všechny strčíš do kapsy.“

„Možná.“

„Tak proč nejsi ve vedení?“

„Ale ty tam pracuješ, tak jsi nejspíš spokojená, ne?“ prohodila Natalia, a otázce být, či nebýt ve vedení společnosti

Investum se tak úspěšně vyhnula. Přece jen to bylo choulostivé téma.

„To jo, ale já jsem tam v rámci kvót,“ vyložila Åsa. „Ten, kdo mě přijal, kvóty nenávidí stejně jako přistěhovalce, feministky a dělníky. Jsem jeho alibi. Může na mě ukázat a prohlásit, že on přece ženy zaměstnává.“

„Není pravda, že tatínek nenávidí...,“ zaprotestovala Natalia, ale nechala větu rozplynout doztracena. Vždyť má Åsa pravdu.

„A tvému tátovi je mě líto, protože nemám rodiče,“ pokračovala Åsa. „Já ani nechovám žádný vysoký ambice šéfovat takový mizérii. Mojí jedinou ambicí je neumřít nudou. Ale ty, Natalie, to můžeš dotáhnout, jak vysoko chceš.“

Åsa se začala přehrabovat ve své kabelce za padesát tisíc. Vytáhla světlou rtěnku a nanasla si ji na ústa.

„David Hammar mě požádal o diskrétní schůzku,“ vysvětlila Natalia. „Vlastně jsem se ti o tom vůbec neměla zmiňovat. Doufám, že nikomu nic nevytroubíš.“

„To víš, že ne, to je jasný. Ale co myslíš, že ti chce?“

„Určitě nějakou finanční záležitost. Možná mu jde o nějaký obchod s některým naším zákazníkem? Nevím. Probděla jsem půl noci a snažila jsem se tomu přijít na kloub. Nebo jen rozhazuje sítě?“ Nebylo neobvyklé, že se s ní někdo chtěl setkat právě kvůli jejímu jménu – je De la Grip, žena se správnými kontakty a původem. Nesnášela to. Ale David Hammar v ní probudil zvědavost. A v telefonu nebyl ani úlisný, ani vyhýbavý, jenom zdvořilý. A ona se stejně potřebuje najít, takže...

Åsa se na ni zamyšleně zadívala. „Vlastně bych měla jít s tebou. Kdo ví, co za hlouposti ze sebe vlastním přičiněním vychrlíš.“

Natalia chtěla poukázat na to, že ji ve Švédsku řadí k nejslibnějším talentům na korporátní finance, jeden z nejkomplexnějších oborů finančního světa, a že patřila k nejúspěšnějším absolventům stockholmské Vysoké školy ekonomické. Že jí při práci s podnikovými financemi, koupěmi podniků a poradenstvím rukama denně procházejí statisíce milionů švédských korun a že se právě chystá uskutečnit jednu z nejkomplikovanějších bankovních transakcí, ke které

kdy ve Švédsku došlo – ale nic z toho neřekla. Mimoto má Åsa pravdu – kdo ví, co z ní dnes při té nesoustředěnosti vypadne. „Zavolám ti, jak to proběhlo,“ slíbila jenom.

Åsa se na ni dlouze zahleděla. „Aspoň poslouvej, abys věděla, co ti chce,“ prohlásila nakonec. „To nemůže uškodit. Mnozí by šli přes mrtvoly, aby směli pracovat s Davidem Hammarem. Anebo mnohé, aby se s ním vyspaly.“

„Není to riskantní, když mě s ním někdo uvidí?“ napadlo Natalii a vadilo jí, jak nejistě její hlas zní.

„To víš, že je to riskantní,“ přisvědčila Åsa. „Je nebezpečný, bohatý a tvůj táta ho nenávidí. Co víc si můžeš přát?“

„Mám to odříct?“

Åsa nespokojeně mlaskla jazykem a zavrtěla hlavou. „Kdo neriskuje, jako by nežil,“ vyhlásila.

„To má být moudrost dne?“ utrousila Natalia. Na přísloví to nevydávalo.

Åsa se usmála, vstala a podala jí svůj prázdný kelímek od kávy. Bílý, s černým kudrlinkatým nápisem. „Ne, je to tadyhle napsané,“ vysvětlila. „Tak já jdu zpátky do práce a vyřídím pár telefonátů. Třeba najdu někoho, komu bych mohla dát vyhazov. Právníci opravdu nejsou zábavní lidé. Kde se máte sejít?“

„Na Djurgårdenu. V restauraci Ulla Winbladh.“

„Mohlo to být horší,“ konstatovala Åsa a bylo na ní znát, že se doopravdy snažila najít něco, co by se dalo zkritizovat, ale na nic nepřišla. Přejela si prsty po bleděmodré šálce. Naposledy Natalia takový hedvábný šátek viděla na polici v oddělení Hermès v luxusním obchodním domě NK a měl cenovku se čtyřcifernou částkou.

„Jsi snob, víš to?“

„Dám na kvalitu,“ namítla Åsa a narovнала si na rameni kabelku. „Všichni nemůžou kupovat masovou produkci, to dá rozum.“ Otřásla se a upřela na Natalii tyrkysově zářivý pohled. „Mysli na ochranu, kdo ví, s kým vším spal.“

Natalia se na ni zašklebila. „Fakt je, že to nejčastěji asi byly princezny, jestli se dá věřit všemu, co se povídá.“ Neubráníla se totiž tomu, aby všechny ty drby na internetu nerozklikala.

„Evropský zbohatlický pól,“ smetla ji Åsa, jejíž rod měl kořeny ve 13. století. „Jen prosím tě neudělej něco, co bych neudělala já.“

To je docela velkorysý rámec možností, pomyslela si Natalia, ale nechala si to pro sebe.

„Tohle budeš mít na sobě?“ zajímala se Åsa, když sjela pohledem Nataliin kostýmek a její výraz dával výmluvně najevo, že existuje něco dokonce snad ještě horšího než masová konfekce. „Kde sis to koupila?“

„Vždyť je to jen oběd,“ bránila se Natalia. „A budeš se divit, ale je to od krejčího.“

Åsa přejela očima šedou látku. „Jo jo, ale ze kterýho století?“

„Ty jsi fakt šílenej snob,“ zavrčela Natalia, zvedla se a šla otevřít, aby Åsa už konečně odešla.

„To je docela možný,“ souhlasila Åsa. „Ale víš, že mám pravdu.“

„V čem?“

Åsa se usmála způsobem, kterým muže vždycky přiměla k tomu, že se začali chlubit svými letními chatami, zvat ji na drink a rozvalili se na židli s nohama od sebe. „Ve všem, drahoušku. Ve všem.“

3.

David šel ze sídla Hammar Capital ve stockholmské části Blasieholmen do restaurace Ulla Winbladh na Djurgården u pěšky.

Vrchní ukázal ke stolu a David spatřil Natalii De la Grip. Mrkl na hodinky. Přišel včas, ještě ani nebyla jedna, ale ona tam byla ještě dřív. Mezi hosty restaurace byli převážně turisté, ale Natalia se přesto usadila co nejdál a ještě tak, že ji sotva bylo vidět. Zjevně nechce, aby ji s ním někdo zahlédl. Na tom není nic divného, ve skutečnosti rezervoval stůl právě tady, mimo centrum, nechtěl jít do žádné restaurace na notorickém Stureplanu právě proto, aby je nikdo nepoznal.

Spatřila ho, zvedla ruku, aby na něj zamávala, ale hned ji zas položila, jako by si to rozmyslela. David vykročil k ní.

Má světlou pleť a je velice nenápadná, se svým vážným výrazem v obličeji a strohými šedými šaty působí skoro fádně. Těžko uvěřit, že pracuje jako poradkyně v jedné

z největších světových bank, Londýnské bance, a nadto pro Jana-Olova, jednoho z nejnáročnějších a nejvýstřednějších šéfů, s jakými se David setkal. Ale J-O tuhle všedně vyhlížející ženu vynáší do nebes a tvrdí, že má potenciál stát se nejlepším korporátním poradcem, jakého kdy měl. „Je bystrá, pečlivá a odvážná,“ vyjádřil se o ní kdysi J-O. „Je schopná zajít jakkoli daleko.“

Musí si dát pozor, aby ji nepodceňoval. Přestože mu není vlastní lidi podceňovat.

Natalia De la Grip vstala, když David došel k jejímu stolu. Je vyšší, než si myslel. Podala mu ruku. Štíhlou, s krátkými, nenalakovanými nehty. Stisk měla energický, profesionální a Davidovi to nedalo, aby letmo nekoukl na její levou ruku, ačkoli už to věděl. Žádný prstýnek se na ní neblýskl.

„Děkuji, že jste přišla, i když to bylo domluvené tak narychlo,“ promluvil. „Vůbec jsem si nebyl jistý, jestli budete mít čas.“

„Opravdu?“ otázala se pochybovačně.

David její ruku pustil. Zůstalo mu z ní v dlani teplo a jakási kořeněná, hřejivá, mlhavě erotická vůně. Nic na té ženě zatím nepřipomínalo jeho představy, a o to víc byl ve střehu.

Bylo neuvěřitelně těžké dopátrat se bližších informací o prostředním ze tří sourozenců De la Grip. Zběžně pročetl, co našel. Na internetu, v novinových článcích a v několika biografiích její rodiny. Psalo se hlavně o otci a jejích dvou bratrech. O ní skoro nic, ani na Wikipedii, natož na Flashbacku. Ale ženy v této rodině byly tradičně vždycky neviditelné, přestože občas šlo i o velmi zámožnou ženu, kterou si některý De la Grip vzal za manželku. Všechny Nataliiny předkyně byly dobře situované; její matka je příbuzná s ruskými velkokněžkami a zároveň se švédskou finančnickou elitou, ale veškerou moc v rodině reprezentují muži. Otec Gustaf, dědeček z otcovy strany Gustaf starší a tak dále, celá staletí. Na rozdíl od obou jejích bratrů, dědičného prince, hraběte Petera De la Grip, a hraběte Alexandra De la Grip, Natalia ať už ve finančním nebo bulvárním tisku příliš nefiguruje. Ale takhle se to samozřejmě jeví většinové společnosti. Médii

uniká vzdor jménu a původu. Málokdo zůstává tolik skrytý v pozadí jako tihle tajemní poradci pro korporátní obchody. Šedá eminence, která řídí dění ze zákulisí a zřídka kdy co sděluje novinám.

Tmavé vlasy má sepjaté do přísného účesu a na krku perly, tenhle znak vyšší třídy David nesnáší.

Business kostýmek byl zcela jistě drahý, ale barva není ani atraktivní, ani nijak zvlášť slušivá. Ne, pomyslel si David, když usedali ke stolu, Natalia De la Grip podle všeho přesně odpovídá tomu, co o ní ví – bezmála třicetiletá neprovdaná žena, soustředěná na svoji práci, dobře zajištěná, ale celkem všední.

Až na ty oči. Nikdy takové neviděl.

„Musím přiznat, že když jste mi zavolal, vzbudil jste ve mně zvědavost.“ Upřela na něj zlatě zářivý pohled a David ucítil zachvění v páteři.

Vzal si od servírky jídelní lístek a rychle jej prolétl očima. „Ale vy jste určitě zvyklá na to, že vám lidi vyjadřují přízeň,“ pronesl a profesionálně, s úmyslnou srdečností se usmál. Chtělo by to víc než jedny mimořádně krásné oči, aby ho to dokázalo rozhodit. Fungování finančního světa přesto do značné míry spočívá v utváření kontaktů a už ani nepamatuje, kdy naposledy byl na obědě, který by zároveň nebyl pracovní schůzkou.

„Jasně,“ utrousila. „Miliardáři stojí ve frontách, aby mě mohli někam pozvat.“

Té suché sebeironii se musel usmát.

Zavřela jídelní lístek a kývla hlavou, že už si můžou objednat.

„Slyšel jsem, jak dobře jste si vedla v záležitosti se Schibstedem,“ poznamenal, aby se o ní aspoň něco dozvěděl.

„Máte skvělé zdroje informací,“ konstatovala a trochu naklonila hlavu k rameni. „Nevím, jestli mi to má lichotit nebo mě to má znepokojovat.“

„Znepokojovat jistě ne. Četl jsem o tom,“ vysvětlil. „Jste prý talent a je třeba se před vámi mít na pozoru.“ Charakterizovali ji jako neohroženou, kosmopolitní a seriózní. Nebyl důvod o tom pochybovat.

„Ten článek jsem taky četla,“ konstatovala. „Uvidíme.“ Zasmála se. „Vždyt víte, jak to je. Člověk je dobrý jen nato-

lik, nakolik se mu povedl jeho poslední obchod. Buď je na cestě vzhůru, nebo na cestě pryč.“

„A co vy právě teď?“

„Teď jsem rozhodně na cestě vzhůru.“ Prohlásila to bez sebemenší známky falešné skromnosti. David může spočítat na prstech jedné ruky, kteří z mužů a žen šlechtického původu, které kdy potkal, nezaobalovali všechno, co řekli, do strojené skromnosti a zajímavé pokory.

Objednala si rybu a David automaticky také. Objednávat si totéž co ten, jehož přízeň si člověk chce získat, je základní psychologická taktika.

„Vždycky jste chtěla pracovat v bance?“ začal konverzovat, když servírka odešla. „Nebo vás někdy napadlo vyzkoušet něco jiného?“ V Londýnské bance přece jen působí už několik let, a tak to nebyla nepatřičná otázka. Mladá finančnícká elita je hladová smečka a většina stále vyhledává nové výzvy. Znovu sjel pohledem na její štíhlé prsty bez prstenů. Nejspíš je naprosto oddaná své práci. Stejně jako on.

„Mně se v bance líbí,“ odpověděla.

„Jste jediná žena v partě Jana-Olova?“

„Ano.“

„Jsem si jistý, že pro něj znamená velký přínos,“ pronesl neutrálně.

„Děkuju.“ Usmála se na něj. Dopila minerálku. „V bance se mi líbí, ale pokud mám být upřímná, tak do budoucna chci svoji kariéru spojit s naší rodinnou společností. Předpokládám, že víte, o kterou rodinu se jedná.“

Prisvědčil a zaplavila ho stará známá nenávisť. Dělal ale, co mohl, aby ji nijak nedal najevo. Usmál se, jednou se nadechl a kývl povzbudivě hlavou, jako kdyby se o to zdvořile zajímal a nikomu vůbec nic zlého nepřál.

„V našich kruzích lidi nehledí zrovna s nadšením na ten typ činnosti, které se věnujete,“ pokračovala.

Tahle upřímnost by mohla být problém. „To není žádné tajemství,“ odpověděl a na hlase mu nebylo znát, co si o tom myslí, jako kdyby diskutovali o abstraktních záležitostech, a ne o tom, že rodina De la Grip otevřeně nenávidí všechno, co Hammar Capital představuje. Jakkoli to nenávidí, nebo něčím jiným podobně měšťáckým, sa-

mozřejmě nenazývají. Chtějí pouze chránit své hrdé tradice.

Patrně z jeho pohledu něco vyčetla, protože se rychle, jako na omluvu usmála. „Vím, že je to konzervativní a že jsou to předsudky, a já netvrdím, že s tím souhlasím.“

Zvedl obočí. Protože právě tohle je rozhodující: Jak moc se Natalia v postoji liší od ostatních členů rodiny? „Jak to myslíte?“ chtěl vědět.

„Podle mě se na všechny, kdo pracují v oblasti *private equity*, nebo přímo s rizikovým kapitálem, nemá brát jeden metr. Ale s ohledem na to chci říct, ke které straně jsem loajální – ke své rodině.“ Omluvně povytáhla jedno rameno a přejela rukou přes stůl. „Někdy je nutné pro rodinu něco obětovat.“

David se na ni zadíval. *Někdy je nutné pro rodinu něco obětovat.* Nemá ani ponětí, jak ta slova na něho zapůsobila.

Ale aspoň se dozvěděl, co potřeboval. To podezření měl vlastně od začátku, už když uviděl její vzpřímenou postavu – Natalia De la Grip nikdy nepůjde proti zájmům své rodiny. Loajalita a integrita ji zahalují jako neviditelný plášť. Naštěstí pro něj si důvod jejich schůzky vyložila mylně, myslí si, že si David Hammar opatřuje kontakty a zjišťuje obchodní možnosti, ne že se ji pokouší přesvědčit, aby prodala své nejbližší.

„Chápu,“ poznamenal a přitom se podíval nad tím, jak tahle mimořádně inteligentní Natalia sama sobě vysvětluje skutečnost, že dosud nemá místo ve vedení společnosti Investum. Skutečnost, že v podnicích, které vede Gustaf De la Grip, nezastávají důležitá místa *vůbec žádné* ženy. A že je její otec proslulý svými zaujatými výroky o ženách *vůbec* a o rovnoprávnosti obzvlášť. Láska k rodině ji zaslepuje.

„A jak to, že patříte k favoritům Jana-Olova?“ zajímal se, když jim přinesli jídlo na stůl. A hned vysvětlil: „To jsou jeho vlastní slova, jen cituji.“

„Znáte ho dobře?“ zeptala se. Položila si na kolena ubrousek a vzala do ruky příbor. Jedla a činila přitom jen malé, neslyšné pohyby. Mezi sousty vždy příbor odkládala. Způsobily internátní školy.

„Dost na to, abych se spolehal na jeho mínění,“ odpo-

věděl. J-O byl jedním z nejvlivnějších bankéřů na světě a několikrát s Davidem spolupracoval. „Povězte mi víc.“

„Práce v oblasti korporátních financí se hodně zakládá na osobních kontaktech, jak určitě víte, na vztazích a důvěře, kterou si získáte.“ Trhla ramenem. Opět odložila příbor, seděla naprosto v klidu a vzpřímeně a nepohrávala si ani s příborem, ani se skleničkou, ani s ničím jiným. „Já jsem získala důvěru mnoha lidí.“

„To si dovedu představit,“ přisvědčil a vlastně ho překvapilo, jak je upřímný. Ale z té ženy spolehlivost a poctivost přímo vyzařuje. Kdyby nebyl natolik cynický a na něco takového věřil, mohl by dokonce prohlásit, že na něj Natalia působí jako dobrý člověk.

„A není to jen kvůli mému jménu,“ doplnila a lícní kosti jí lehce zrůžověly, jako by se jich jemně dotkl štětec. „Ta práce mi prostě jde.“

„O tom jsem přesvědčen.“

Natalia přimhouřila oči. „Připadá mi, že mi chcete lichotit.“

„Ale ne, jen vám předvádím svůj přirozený šarm,“ zažertoval a samotného jej udivilo, že se usmál. Nečekal, že bude natolik sympatická, že chvílemi dokonce zapomene na její původ a jméno.

Usmála se. I když je tenhle oběd ztráta času, je to aspoň příjemně strávená doba, pomyslel si. Je zábavná a nijak přehnaně nadřazeně se neprojevuje. Pravdou bylo, že v něm Natalia probudila zvědavost. A vlastně ho i nečekaně do jisté míry přitahovala. Ten kontrast, všechna ta její bledost a vlašnost a na druhé straně nebývalá intenzita, to všechno dohromady je vlastně ohromně sexy.

„Víte,“ začala a ještě jednou dokonalým pohybem odložila příbor, „já vím, že bych za svůj původ měla být vděčná. Za svoji rodinu, svoje jméno a to všechno. A taky vděčná jsem, jinak by to bylo arogantní. Ale byly chvíle, kdy jsem si přála, abych nebyla nikdo, abych se musela prosadit úplně sama na vlastní pěst. Představuju si, že to musí být dobrý pocit, dokázat všechno jen vlastními silami.“

„Ano. Je to dobrý pocit,“ pronesl David pomalu a pozorně se na ni zadíval. Nikdy mu žádný člověk – ani žena, ani muž – z vyšších vrstev nic podobného neřekl. „Ještě štěstí, že jste žena,“ dodal. „Aspoň nějaký hendikep máte.“